

Any rere any, experimente la més o menys raonada sensació de què tant el Nadal com la temporada de rebaixes en què ja entrem, per a l'agnòstic, l'ateu o el creient dubtós, no és més que un favor que la gent li fem a empreses, distribuïdors i comerços en general per tal de reduir el seu stock i que puguem així tancar els seus balanços anuals amb una certa dignitat. Durant l'any 2002 comprovarem que finalment l'euro sí que ens havia pujat, descaradament, el preu de molts productes, per no dir tots, no solament a causa dels famosos, estelars, còsmics arrodoniments decimals, sinó també "pel morro", "perquè sí", "perquè així va la cosa en Europa", "perquè l'Estat ha pujat els impostos", "perquè l'augment del preu del petroli encareix el transport", i no sé quants més "perquè" absolutament fantàstics i terrorífics. Justificacions arrodonides, aquestes sí, molt arrodonides i esmolades fins a l'últim decimal, per tal de carregar sobre l'esquena del consumidor tot el pes d'una moneda que, veritablement, ens ha fet més pobres. I més pobres des del moment en què no han pujat de la mateixa manera els sous dels treballadors i les pensions se'ns han quedat de pedra. I jo em pregunto: que aprofita per alguna cosa això de medir l'IPC? Ho dubte. Són reals les xifres de la inflació? Mmmm...

Durant els Nadals hem celebrat dinars i regals que l'any passat ens pujaven, si més no, d'una forma menys brutal al compte corrent. Perquè ja se sap, com és Nadal, no es mira tant el preu, i per a l'usuari és més fàcil, en euros, identificar com a car o barat un preu més menut que no un de gran, cosa que és fàcil que passe en la temporada nadalenca. Bona sort en el 2003 i feliç any nou .